

Τα καρκινώματα τα «ξηλώνουν», δεν τα αναζωογονούν

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

Γνωστή, πασίγνωστη η φράση του Αβραάμ Λίνκολν (1809-1865), «*μπορείς να τους εξαπατάς όλους για λίγο καιρό, λίγους όλο τον καιρό, αλλά όχι όλους για όλο τον καιρό*». Κι όμως σε τούτη εδώ την χώρα «ποτέ τόσο λίγοι, δεν εξαπατούν τόσο πολλούς, όλο τον καιρό». Το «εξαπατούν» είναι ενεστώτας διαρκείας, όπως λέμε στην γραμματική, διότι διαρκεί και διαιωνίζεται η εξαπάτηση του λαού από το πυορρέον απόστημα που ονομάζεται ΠΑΣΟΚ.

Είναι καταπληκτικό! Κανέναν δεν εκφράζει, οι πάντες το απεχθάνονται, πλην ευαρίθμων, αμετανοήτων ζητωκραυγαστών. Κι όμως, το καρκίνωμα βρίσκεται στην εξουσία. Κρίσιμες και κομβικές θέσεις του κρατικού μηχανισμού, τις κατέχουν κομματικοί σαλταδόροι, ανίκανες μετριότητες. Οι βατραχομυομαχίες και οι καμποτινισμοί των στελεχών του ακόμη αποτελούν είδηση. Χυδαιολογεί- «εκ του περισσεύματος της καρδιάς το στόμα λαλεί»- κάποια Τώνια Αντωνίου, η οποία ψήφιζε με χέρια και ποδάρια, τα καταστρεπτικά «μνημόνια» και τα ΜΜΕ (Επιρροής-Επιβολής-Εκχαυνώσεως-Εκμαυλισμού-Εξαχρειώσεως) προβάλλουν τα λεκτικά κοπρίσματά της, ένα είδος επαίνου γιατί «τα λέει έξω από τα δόντια».

Κι εδώ είναι και ο τρισάθλιος Φαρισαϊσμός και η εμετική υποκρισία του συστήματος. Όταν ακούγονται από Χρυσανγίτες υβρεοβωμολοχίες, διαρρηγνύουν τα ιμάτιά τους οι συνήθεις γυμνοσάλιαγκες της παραπολιτικής, υποδύονται τους πνευματικούς θεματοφύλακες της ηθικής του λαού. Όταν βρίζει η κ. Τώνια είναι ελευθεροστομία και μαγκιά (τσογλανομαγκιά). Όσοι καντιποτένιοι κηφήνες αυτοεντάσσονται εντός του λεγομένου ευφημιστικώς «δημοκρατικού τόξου» απολαμβάνουν ασυλία και ανοχή λόγων και πράξεων. Η βορβορώδης ευτέλεια, η φαυλολογία και η αισχροήθεια επιτρέπονται στους τοξοδημοκράτες και ας καταρρακώνεται το δημόσιο ήθος.

Ο δε πρωθυπουργός αντί να διώξει κλωτσηδόν τα υπολείμματα τα σέρνει μαζί του. Δεν κατανοεί ότι στην παρούσα συγκυρία, η μεγαλύτερη ευεργεσία για τον τόπο θα ήταν να αποτινάξει από πάνω του το πασοκικό όνειδος. Να τους αφαιρέσει τον έσχατο συγκολλητικό τους ιστό, το κίνητρο της

καννιβαλικής συνύπραξης τους: Την εξουσία. Δεν καταλαβαίνει ότι με την εξαφάνιση αυτού του κόμματος κλείνει ένας υπόνομος αναθυμιάσεων, που δηλητηριάζει εδώ και δεκαετίες έναν ολόκληρο λαό!

Είναι δυνατόν να έχουμε υπουργό παιδείας στέλεχος του κόμματος που μαγάρισε την παιδεία του λαού;

Ερωτώ: Ποιός δίδαξε σε παιδιά 13 ετών να πραγματοποιούν καταλήψεις και βανδαλισμούς, στα σχολεία με αίτημα, παλαιότερα, την κατάργηση των εξετάσεων; Μήπως βελτιώθηκε η εκπαίδευση από τις καταλήψεις;

Ποιός, μέσω του καταστροφικού νόμου-πλαισίου του 1982, ευνόησε την αναξιοκρατία, την ευνοιοκρατία, τον Νεπωτισμό και την... «ενδογαμία» στα ΑΕΙ. (Δηλαδή η πλήρωση θέσεων ΔΕΠ σ' ένα τμήμα από άτομα που έκαναν το διδακτορικό τους εκεί). Το 2007 ο καθηγητής Χυρ.Μουτσόπουλος δήλωσε, ότι περισσότεροι απ' τους μισούς καθηγητές στο τμήμα του (ιατρική) «κληροδότησαν» τις θέσεις τους στα παιδιά τους («Βήμα», 14.1.2007). Ποιός ποινικοποίησε την πειθαρχία και επέβαλε την ατιμωρησία στο σχολείο, καρυκεύοντας την διάλυση με το απατηλό σύνθημα «ΠΡΩΤΑ Ο ΜΑΘΗΤΗΣ»;

Έχω κρατήσει επιστολή μιάς καθηγήτριας τεχνικού λυκείου, στην ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ της 5^{ης} Νοεμβρίου 1991. Ήμουν νεοδιόριστος δάσκαλος, άψητος και «άβγαλτος» και μου προκάλεσε μεγάλη εντύπωση.

«Μέσα στην τάξη την ώρα του μαθήματος κάθε παιδί συμπεριφέρεται όπως νομίζει. Άλλος κάθεται με τα πόδια απλωμένα στο διπλανό θρανίο, άλλος κοιμάται ή προκλητικά κάνει πως κοιμάται. Άλλος μιλάει ή χασκογελάει με τον διπλανό του και άλλοι τραγουδούν χτυπώντας ρυθμικά τα θρανία. Συχνά μαθήτριες βγάζουν καθρεφτάκι και τσατσάρα και χτενίζονται ή βάζουν τα νύχια τους. Συμβαίνει, επίσης, ένας μαθητής να βγαίνει από την τάξη χωρίς να ζητήσει άδεια. Όταν τον ρωτήσεις πού πάει, μπορεί να λάβεις την πιο προκλητική απάντηση: Ότι πηγαίνει έξω να πάρει αέρα ή ότι πείνασε και πηγαίνει να φάει. Η πιο συνηθισμένη απάντηση σε παρατήρηση είναι: Και τι έγινε; Ή «ποιός το πρόβλημα ή ποιόν ενοχλώ;».

Σήμερα έχουν τα κινητά και «συζητούν» εν ώρα μαθήματος. Ποιό το πρόβλημα εξ άλλου;

Διαβάζω τον επίλογο βιβλίου «Η Παιδεία σε κρίση», το Γ.Τσέντου, εκδ. «Τήνος»:

«Το σχολείο είναι εικόνα της κοινωνίας. Από αυτή την άποψη, δεν θα έπρεπε να είναι τόσο εύκολο γιά μερικούς από εμάς να καταδικάζουμε τους νέους, ότι έχουν πάρει λάθος δρόμο. Οι νέοι δεν έχουν πάρει λάθος δρόμο, όχι. Απλώς –και αυτό είναι το πιο τραγικό- βαδίζουν μπροστά από εμάς στον δρόμο που εμείς τους δείξαμε να βαδίζουν. Εμείς είμαστε αυτοί οι οποίοι στην πράξη βάζουμε πάνω απ' όλα τα υλικά αγαθά και τα χρήματα. Εμείς με τα λόγια μεν εξαίρουμε τα υψηλά, αλλά ασχολούμαστε ολημερίς με τα χαμηλά. Εμείς, στην καλύτερη περίπτωση, μιλάμε για αρχές και αξίες, αλλά στην πράξη αποκοπτόμαστε όλο και περισσότερο από αυτές. Όταν, λοιπόν, εμείς ενεργούμε έτσι, θα ήταν παράλογο να έχουμε από τους νέους την απαίτηση να βαδίζουν άλλο δρόμο. Απλώς, αφού πρώτα τους διδάξαμε εμείς, τώρα μάς διδάσκουν αυτοί, δείχνοντάς μας που οδηγεί ο δρόμος που εν τη αφελεία μας επιλέξαμε να βαδίσουμε».

Και, για να επανέλθω στο θέμα, ποιό κόμμα σάρωσε την γλώσσα μας, επιβάλλοντας την μονόχωντη «δημοτικιά», το ξύλινο αριστεροκομματικό ιδίωμα, το «κάλεσμα» και «πισωγύρισμα» και λοιπές μπουρδολογίες; (Να μην μιλήσω γιά την βίαιη κατάργηση της ιστορικής ορθογραφίας, της αρτιμελούς μορφής της γλώσσας μας, διότι οι περισσότεροι, ιδίως οι νεώτεροι, και δικαίως, τα βρίσκουν... κινέζικα αυτά).

Ποιός κατέστρεψε αδίστακτα, εν ονόματι κάποιου νεφελώδους «προοδευτισμού» και αβασάνιστου, δήθεν εξευρωπαϊσμού, τις εθνικές μας ρίζες, μέσω των σχολικών βιβλίων;

Λιμοκτονούν πνευματικά τα παιδιά σε μία χώρα που κορδακίζεται και διαλαλεί- τώρα λόγω και Αμφιπόλεως- ότι υπήρξε λίκνο του πολιτισμού και θεματοφύλακας τιμαλφών αξιών παναθρώπινης εμβέλειας. Τα βιβλία, η αλλαγή τους, εκπονήθηκε το 2003 επί ΓΑΠ και εισήλθαν το 2006 στα σχολεία, επί Γιαννάκου. Ο ηθικός και φυσικός αυτουργός που λέει το ποινικό Δίκαιο. (Το δε ινστιτούτο εκπαιδευτικής πολιτικής, άντρο και αυτό «εκσυγχρονιστών», θεωρεί τα βιβλία «εξαιρετικά»! Θυμίζω την περίπτωση Ρεπούση).

Ο κατάλογος των πασοκικών ανομιών δεν κλείνει εδώ. Μόλυνε τα πάντα αυτή «η κατάρα της φυλής». Κι όμως αυτό το «εξαίσιον πτώμα» το αιματοδοτεί η ΝΔ, το συνητρει στην ζωή, διότι η απώλεια της εξουσίας τρομάζει τα δύο κόμματα. (Το εναπομείναν 20% που ψηφίζει τους κ. Κυριάκο, Μίλτο, Άδωνι και λοιπούς συντηρητικούς νοικοκυραίους της πάλαι ποτέ Δεξιάς). Το ΠΑΣΟΚ παρασύρει στον βούρκο και τον συγκάτοικο, η μέθη της εξουσίας ναρκώνει.

«Προς γαρ το τελευταίον εκβάν έκαστον των πριν υπαρχάντων κρίνεται». Η τελευταία πράξη αυτή κρίνει και τα προηγούμενα. Η σαμαρική νεοδημοκρατία θα μείνει στην Ιστορία, εκτός των άλλων δυσωδιών, και για την έσχατη αναζωογόνηση του μεγάλου ονείδους αυτή, της μεγάλης Ιστορίας.

30.09.2014

Πηγή: www.antibaro.gr/